

SDOK STEUNT AFGHAANSE CHRISTENEN

**JE ZIET ONS NIET,
WE ZIJN ER WEL**

SDOK

Je ziet ons niet, we zijn er wel

Ontmoet 3 Afghaanse christenen

Introductie

Beste lezer,

**Er zijn maar heel weinig Afghanen christen: minder dan 0,01 procent.
En degenen die 'de Weg' volgen, moeten dat in het diepste geheim doen.**

In dit e-book stellen we je voor aan drie van hen: Nadiya, Saeed en Asmaan.
**We geven je een inkijkje in hun verborgen levens, hun vreugde en hun
worstelingen.** We hopen dat je je door deze verhalen verbonden voelt met
Afghaanse broers en zussen. En dat hun verhalen jou inspireren en
aanmoedigen tot gebed.

André van Grol
directeur-bestuurder SDOK

Nadiya

Het verhaal van Nadiya

Ik ben Nadiya, 36 jaar. Ik ben getrouwd met Nasim en we hebben samen vier kinderen. Ik groeide op in een streng islamitisch gezin. We baden elke dag vijf keer. We leerden de Koran te reciteren – al begreep ik nooit waar het precies over ging. Regelmatig bezocht ik de moskee. Maar om eerlijk te zijn: hoe ouder ik werd, hoe meer vragen ik had. Vragen over Allah, maar ook vragen over liefde en vrede. Want hoewel Allah ‘de barmhartige’ werd genoemd, zag ik dat nergens terug. Niet in de woorden die ik reciteerde, niet in de regels die ik moest volgen en al helemaal niet in de mensen die hem dienden. Diep in mijn hart groeiden twijfel en onzekerheid over de islam. ‘Waarom is angst de enige manier waarop ik tot deze god kan naderen?’ vroeg ik me af. Deze vragen bleven me bezighouden, maar ik durfde ze lange tijd aan niemand te stellen. Want twijfelen aan de islam, dat is levensgevaarlijk...

Mijn tante vond ik altijd al een erg vriendelijk persoon. Als een van de weinigen was ze altijd aardig tegen mij. Ze luisterde en was echt geïnteresseerd in mij. Ze veroordeelde mij niet als ik een foutje maakte. Bij haar voelde ik me veilig. Ik proefde aan alles: zij houdt echt van mij. Mijn tante werkte in de kleine naaiwinkel van mijn oom en geregeld hielp ik haar. Op een dag, toen er niemand anders in de winkel was, raapte ik al mijn moed bij elkaar. Ik vroeg haar: ‘*Khala-jan*, lieve tante, waarom bent u zo rustig en zo vredig? Bent u niet bang voor het oordeel?’ Ik zag dat ze verrast was door mijn vraag. Ze keek

even om zich heen, schudde toen haar hoofd. 'Nee, ik ben niet bang. Ik geloof in een God Die alles gaf om mij te redden. Ik ben niet bang, ik ben geliefd.'

Haar woorden klonken me vreemd in de oren en ik begreep ze niet helemaal. Wat bedoelde ze? Er kwam een klant om een bestelling op te halen en we zwegen verder. Toch maakten die woorden iets in me los; ze waren als dauw op droge grond. Vanaf dat moment hielp ik mijn tante zo vaak als dat kon. En wanneer het stil was en we zeker wisten dat er niemand luisterde, stelde ik mijn vragen en gaf zij antwoorden. We deden dat heel voorzichtig. Een Afghaans gezegde luidt: *De muren hebben muizen en de muizen hebben oren*. Oftewel: let goed op wat je zegt en waar, want er luisteren altijd anderen mee. Alles wat we doen, gebeurt met andere mensen om ons heen. Familie, buren, vrienden. Het is in mijn land zo moeilijk om alleen te zijn.

Ik ben getrouwd en mijn man is een toegewijde moslim. Hij gaat naar de moskee. Ik zorg voor de kinderen. Ik mag niet zonder hem het huis uit; ik ben grotendeels thuis. Ik spreek met niemand anders over de God van het Boek. Niet met mijn kinderen, want zouden ze het kunnen begrijpen? Al helemaal niet met mijn man; dat is levensgevaarlijk. Ik denk aan een vrouw die zo erg door haar eigen man werd mishandeld dat ze stierf. Ik hoorde dat het kwam omdat ze in de God van het Boek was gaan geloven. Haar man had het ontdekt. Ik geloof nu ook in de Zoon. Dit zou mij ook kunnen overkomen.

Mijn kostbaarste bezit is misschien wel de Bijbel. Mijn Trooster. Ik lees erin wanneer ik even alleen ben. Op het toilet, of als iedereen slaapt. Ik lees korte stukjes en denk erover na terwijl ik kook of schoonmaak. Ik bid, zachtjes of fluisterend. Bijvoorbeeld wanneer het tijd is voor de moslimgebeden. Als de

oproep klinkt, vijf keer per dag, pak ik mijn kleedje. En terwijl iedereen voor Allah buigt, richt ik mij op God, mijn Vader. Het geloof in Hem geeft mij vrede en steeds meer liefde. Het is als een bloem die begint te groeien en te bloeien. Het verdrijft de angst, al is dat soms maar voor even. Ik ervaar Gods liefde. Ik hoop zo ontzettend dat mijn man die liefde ook een keer ontdekt! Ik bid dat er een moment komt dat ik het hem zonder angst kan vertellen, en ook mijn kinderen. Gods liefde is sterk, maar ik ben ook bang. Bang om ontdekt te worden.

Mijn tante is verhuisd, ze woont ver weg. Soms bellen we. Er woont in mijn buurt maar één andere christen – voor zover ik weet. Heel soms ontmoet ik haar. In onze blauwe, verhullende boerka's zoeken we elkaar op. Ik kan mijn tranen dan niet bedwingen. Ze vertelt me dat er meer zijn zoals ik: eenzaam, ondanks alle mensen om je heen, aan huis gekluisterd, bang.

Er zijn ook momenten geweest dat we met een paar gelovigen – vrouwen die ik niet kende – samenkwamen. In het geheim, uiteraard. Die ontmoetingen zijn hoogtepunten van mijn leven! Soms lukte het om samen uit de Bijbel te lezen, we deelden getuigenissen en we baden. We moedigden elkaar aan om vol te houden.

Toch wil ik graag het geheim van de God van het Boek, de échte *Barmhartige*, met anderen delen. Daar bid ik voor. Ik vertel je een verhaal over een vriendin. Onze relatie was jaren geleden vertroebeld. Ze had iets gedaan waar ik boos over was. Maar die wrok begon te smelten. Ik begon te bidden en wilde haar vergeven, onze relatie vernieuwen. Op een dag moest ik in de ochtend – tijdens het tweede gebed – aan haar denken. Ik besloot die dag bij haar langs te gaan. Ik schoof al mijn andere plannen opzij, en liep met mijn zoon naar het huis van mijn vriendin en riep haar naam. Het bleef stil. Ik riep nog een keer, maar niemand reageerde. Dat was vreemd. Ik keek door het

raam en zag mijn vriendin liggen. Ze leek ziek. Ik ging naar binnen en ontdekte dat ze was gevallen en bewusteloos was. Snel haalde ik anderen erbij en samen zorgden we voor haar. Ze kwam weer bij en toen ze begreep wat er was gebeurd, was ze in tranen. Ze vroeg om vergeving en dankte me dat ik haar leven had gered.

We ontmoeten elkaar nu regelmatig en laatst zei ze iets dat mij trof. Ze zei: 'Nadiya. Je bent veranderd. Je bent zachter.' Ik bid sindsdien dat ze vragen gaat stellen, net zoals ik bij mijn tante...

Wij, Afghaanse christenen, voelen ons eenzaam. Het voelt zwaar. Maar tegelijkertijd schijnt er een fel licht in mij. Soms ben ik bedroefd, maar toch is er ook die vreugde. Bid je dat God me beschermt? Bid je dat God mijn man en kinderen bezoekt?

Nadiya is een fictief personage. Haar verhaal is volledig gebaseerd op echte verhalen van Afghaanse broers en zussen. We hebben details gewijzigd om de veiligheid van onze Afghaanse broers en zussen te waarborgen.

* * *

Wat doen wij voor christen zoals Nadiya?

SDOK geeft via lokale kanalen toegang tot Bijbels – fysiek en digitaal. Dit doen we niet alleen voor Afghaanse christenen, maar in tientallen landen waar het bezit van een Bijbel *levensgevaarlijk* en tegelijkertijd *broodnodig* is.

Saeed

Het verhaal van Saeed

Mijn naam is Saeed, ik ben 55 jaar oud. Ik ben vader van vijf kinderen: drie zonen en twee dochters. Mijn vrouw is, net als ik, een toegewijde volgeling van Jezus Christus. Dat is heel bijzondere genade van God, want er zijn er velen die de God van het Boek volgen zónder hun man of vrouw.

Mijn leven veranderde op de dag dat ik mijn oude vriend Kazim opnieuw ontmoette. Tijdens onze schooltijd waren we beste vrienden, maar jarenlang hadden we geen contact. Toen ik hem weer zag, merkte ik een opvallende verandering in zijn karakter. Vroeger was Kazim heetgebakerd en hard, maar nu sprak hij met vriendelijkheid, rust en vrede. Deze transformatie maakte me nieuwsgierig.

We begonnen weer tijd met elkaar door te brengen. Op een avond vertelde Kazim me over Jezus en hoe zijn leven was veranderd. Hij vertelde mij over de vrede – waarnaar ik al mijn hele leven verlangde. Die nacht markeerde een heel belangrijk moment in mijn leven. Kazim gaf me ook een Bijbel. Ik begon erin te lezen en ontdekte voor het eerst in mijn leven dat God geen boos wezen op afstand is, maar een liefdevolle Vader, Die ons als zijn kinderen ziet. Ik leerde ook wie Jezus is.

Toen ik deze waarheid ontdekte, deelde ik dit met mijn vrouw Aaisha. Niet meteen, o nee! Dit duurde jaren. En het duurde daarna nog eens jaren voordat ook zij Jezus wilde volgen.

Aaisha is nu niet alleen mijn vrouw, we werken samen in het Koninkrijk van God. We leiden een aantal huiskerken. Het zijn geen gebouwen, maar kleine groepjes christenen – een handvol per keer. We bezoeken ze, bemoedigen ze, bidden samen en onderwijzen hen uit de Bijbel.

We leven in een land waar christenen verborgen moeten blijven. De bijeenkomsten die we leiden, zijn op geheime plekken. We nodigen alleen gelovigen uit die we al jarenlang kennen en vertrouwen. We willen niets overhaasten. Ons leven hangt er vanaf.

Het verbinden met nieuwe gelovigen is uiterst kwetsbaar en gevaarlijk. We praten nooit over Jezus in een groep, maar altijd een-op-een. Want we beseffen dat elk gesprek een potentieel risico op vervolging of zelfs de dood inhoudt. Juist daarom gaan we zo voorzichtig te werk. Vaak werken we door persoonlijke relaties, net zoals Kazim het aan mij vertelde. Soms duurt het jaren om een vertrouwensband met iemand op te bouwen. Andere keren komt er iemand naar ons toe of ontmoeten we iemand met vragen over zijn geloof. We antwoorden altijd met liefde en geduld, zonder te overhaasten. Pas wanneer we denken dat iemand er echt klaar voor is, zorgen we voor een Bijbel.

Als we bidden, doen we dat vaak stil of fluisterend. Soms ontmoeten we elkaar niet fysiek, maar spreken we een tijd af waarop we allemaal vanuit ons eigen huis bidden. We bidden vaak om bescherming en volharding in ons geloof. We bidden dat de Heere zijn kerk in ons land versterkt en dat er op een dag een opwekking komt, dat het christendom in ons land zal bloeien.

Eens was ik op reis. Ik ontmoette een heel oude man. Hij keek mij aan met een blik van herkenning en nodigde mij uit in zijn huis. Hij vroeg mij naar Isa – de Arabische aanduiding voor Jezus. Ik knikte, gaf voorzichtig antwoord. De man viel mij snikkend om de hals. Deze oude broer bleek tientallen jaren te bidden tot de God van het Boek, tot Isa. Ooit had Hij via radio-uitzendingen over Hem gehoord. In de jaren die volgden had hij nooit een andere christen ontmoet. Hij had jaren gebeden om iemand te ontmoeten, en vannacht had hij gedroomd over een man met een baard, die zijn dorp zou bezoeken. Die man was ik...

Het was heel bijzonder, bemoedigend en tegelijkertijd laat het de diepe pijn en eenzaamheid zien van christenen in Afghanistan. Ik heb deze broer daarna nog een keer ontmoet voordat hij overleed.

Ondanks de gevaren en risico's zie ik het als een eer om de Heere te dienen in dit land. Wanneer ik nieuwe en jonge gelovigen zie groeien, wanneer hun ogen zich vullen met tranen tijdens het bidden, wanneer ze de Bijbel bestuderen en groeien in de kennis van Christus – is dat de grootste beloning die ik me kan wensen.

Onlangs ontmoette ik iemand die heel open was en zijn vragen met me deelde. Hij vertrouwde me toe dat hij de vorige dag een droom had gehad, waarin hij te horen kreeg: 'Morgen zal er iemand naar jou toe komen en hij zal je helpen. Hij zal woorden van vrede met je delen.' Hij vroeg aan mij: 'Ben jij die persoon?' Ik zag dit als een bijzondere opening van God en besloot hem te vertellen over de liefde van de Vader. Inmiddels bezoek ik hem al een aantal maanden, wanneer wij in de buurt zijn. Binnenkort geef ik hem een Bijbel en ik hoop dat ik hem over een paar maanden kan uitnodigen voor een van de samenkomsten in de regio. Maar we doen het rustig aan. Hij weet nog niet dat er meer zijn die de Weg van Jezus volgen.

Maar eerlijk is eerlijk: ik verlang ernaar om hem te verbinden met andere gelovigen. Ik zie het als cruciaal dat gelovigen in ons land elkaar ontmoeten en aanmoedigen om samen vol te houden in het geloof. Ik ben gezegend met mijn vrouw, die Jezus volgt, maar velen van ons zijn alleen.

Bid voor ons! Bid dat wij volharden. Bid dat we steeds opnieuw moed hebben om over Jezus te vertellen, ook als dat ons alles kan kosten. Bid dat we wijsheid ontvangen, dat we weten met wie we het Evangelie kunnen delen – en met wie nog niet.

Saeed is een fictief personage. Zijn verhaal is volledig gebaseerd op vele echte verhalen van Afghaanse broers en zussen. We hebben details gewijzigd om de veiligheid van onze Afghaanse broers en zussen te waarborgen.

* * *

Wat doen wij voor kerkleiders zoals Saeed?

SDOK traint en bemoedigt lokale leiders zoals Saeed en we voorzien in materialen. Dit doen we niet alleen voor Afghaanse christenen, maar in tientallen landen waar kerkleiders onder grote risico's en gevaren de vervolgte kerk dienen.

Asmaan

Het verhaal van Asmaan

Mijn naam is Asmaan. Ik ben weduwe. Op dit moment ben ik ondergedoken, samen met mijn zoon. En ik ben bang.

Jaren geleden kwam mijn man tot geloof in Jezus. Hij kreeg een droom, het maakte hem nieuwsgierig. Via via – ik kan je geen namen noemen, dat is te gevaarlijk – ontmoette hij een christen. Langzaam ontdekte hij de waarheid. Hij begon mensen te bezoeken die ook deze Weg volgen. Eerst leken het gewone ontmoetingen, zoals we die in onze gemeenschapscultuur allemaal hebben. Mannen zoeken elkaar op, vrouwen zoeken elkaar op. We praten, we lachen. Logisch dat ik in het begin niets door had, maar na een aantal jaar begon ik een verandering in hem te zien. Ik linkte dat aan de nieuwe ontmoetingen die hij had. Ik vroeg hem wie zijn vrienden waren en wat ze dan precies deden. Ik zag dat hij aarzelde. Hij wist niet goed wat hij moest antwoorden. Hij zei alleen maar: 'Wacht, op een dag vertel ik je alles over deze ontmoetingen.' Ik werd steeds nieuwsgieriger.

Op een nacht droomde ik. Ik droomde dat we in een verschrikkelijke, droge woestijn waren. Maar ik zag mijn man op een plek vol licht en vrede, terwijl ik zelf op een plek van angst, verdriet en pijn was. In mijn droom zag ik mijn man zijn hand naar mij uitsteken. Hij nodigde mij uit naar het licht. Toen ik wakker schrok, stootte ik mijn man wakker en vertelde hem mijn droom. Ik zag dat hij blij was. 'Nu zal ik je meer vertellen', zei hij. Hij vertelde me hoe Jezus zijn leven had veranderd, over het heilige Boek, de Bijbel, en de liefde van de Vader. Langzaam begon ik in te zien dat dit de waarheid was. Ik kan zelf niet lezen, dus ik had hem nodig. Na veel vragen en luisteren besloot ik ook de Weg te volgen. Wat een blijdschap voor hem en voor mij!

De dag dat ik in het geheim werd gedoopt was een van de mooiste dagen van mijn leven.

Toen de Taliban aan de macht kwamen in Afghanistan, veranderde er veel. We waren bang voor de toekomst. We besloten om te vluchten, net als vele andere Afghanen. We baden ervoor en besloten te gaan. We verbleven in een vluchtelingenkamp in een land dichtbij Afghanistan. We dachten dat niemand uit onze omgeving wist dat we in Jezus geloofden. Maar dat bleek niet waar. Mijn broer had het via via gehoord... Op een dag stond hij plotseling voor onze deur. Hij haalde een wapen tevoorschijn, schreeuwde tegen mijn man 'Je hebt ons te schande gemaakt! Je verdient het niet om te leven!'. Toen schoot hij. Mijn man stierf ter plekke. Ik krijg tranen als ik eraan denk, ik kan er niet te lang over praten.

Mijn broer dacht dat alleen mijn man in de God van het Boek was gaan geloven. 'Blijf hier, ik kom terug!', riep hij tegen mij voor hij wegrende. Ik knikte, maar toen hij weg was, heb ik mijn zoontje gepakt en ben ik gevlucht. Ik zocht hulp bij andere volgelingen van de Weg, zij hielpen ons verder. Nu woon ik tijdelijk op een veilige plek. Dat kan alleen dankzij andere gelovigen met wie ik contact heb.

Ik ben bang, want wat als ik mijn familie of de familie van mijn man tegenkom? Ik denk dat nu iedereen het weet, van ons nieuwe geloof... En hoe moet ik voor mijn kind zorgen, zonder man en zonder inkomen? Ik vind het heel moeilijk. Ik voel de pijn, ik voel me alleen. En tóch... toch heb ik vrede en hoop in mijn hart. Ik weet dat de liefde en de steun die ik van God ontvang, veel groter is, dan mijn pijn. Hij heeft me niet losgelaten. Ik geloof niet in Jezus omdat mijn leven makkelijk is, maar omdat Hij zelfs in de pijn en moeilijkheden zijn aanwezigheid met mij deelt. Hij ziet mijn tranen, Hij hoort

mijn gebeden. Hij wandelt met mij door het vuur, maar Hij laat me er niet door verteerd worden.

Bid voor mij! Bid voor mij en mijn kinderen. Bid dat we op een dag in vrijheid kunnen geloven. Bid dat we volhouden, ook als er pijn is. En dank God voor alle mensen die door hun gebed en hun steun het mogelijk maken dat ik hier veilig kan wonen.

Asmaan is een fictief personage. Haar verhaal is volledig gebaseerd op vele echte verhalen van Afghaanse broers en zussen. We hebben details gewijzigd om de veiligheid van onze Afghaanse broers en zussen te waarborgen.

* * *

Wat doen wii voor christen zoals Asmaan?

Vasten met vervolgte christenen

SDOK draagt bij

veilige plek nodig hebben. We voorzien in levensonderhoud, onderwijs voor hun kinderen en training om in hun eigen onderhoud te kunnen voorzien. We dragen ook bij aan psychosociale hulp, om christenen zoals Asmaan te helpen om de pijn een plek te geven. Dit doen we niet alleen voor Afghaanse christenen, maar in tientallen landen waar het